

19 juli 2026
(16de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Raar maar waar. Onkruid en tarwe groeien samen in de grond. En, je mag het onkruid niet verwijderen. Laat onkruid en tarwe maar samen opgroeien. Een merkwaardig verhaal. Eigenlijk gaat dit verhaal niet over tarwe en onkruid, maar over de strijd tussen goed en kwaad. Tarwe staat voor goed, onkruid voor kwaad. En de Heer is niet zomaar een heer in deze wereld, maar staat symbool voor God. Beter is het om onze eigen akker te zuiveren van het kwaad dat in ons leeft? Het kwaad van egoïsme, onverschilligheid, ongeduld, weigering om te helpen in nood, en nog meer van die dingen die het daglicht niet mogen zien, zeker niet het daglicht van Gods liefde en vrede.

Mogen we dan niet meer kritisch zijn? Jawel, maar laat het positieve, opbouwende kritiek zijn. Jezus wil ons met deze parabel van het onkruid tussen de tarwe bijbrengen dat we altijd proberen tarwe te zijn in al dat onkruid, dat we nooit mogen opgeven het goede na te streven, en dat we in alle omstandigheden dienen mee te bouwen aan Gods Koninkrijk van liefde, vrede en gerechtigheid. Hij wil ons ook aanmoedigen te bidden dat God ons de kracht zou geven om blijvend te streven naar het goede, ook als alles ons tegenzit, als we tegengewerkt worden, als we geconfronteerd worden met tegenslag, of met de ellende van lijden en dood.

Het is goed dat we bidden, want we weten maar al te goed dat de wildernis van het kwaad niet alleen in de wereld bloeit, maar ook in onszelf:

de wildernis van egoïsme, van hebzucht, van eigenbelang, van onverschilligheid en van nog zoveel meer. Wellicht daarom vertelt Jezus ook de parabel van het mosterdzaadje.

Het is maar een heel klein zaadje, maar toch wordt het een grote boom met veel zijtakken waarin vogels hun nesten kunnen bouwen. En dat is precies wat wij dienen te zijn: een boom waarop mensen rust kunnen vinden. Geen reuzenboom zijn, vol machtsvertoon, maar een boom die rust uitstraalt aan mensen die zijn als verloren vogels. Mensen die beschutting zoeken. Mensen die moedeloos zijn, die geen uitkomst zien. Mensen die nood hebben aan een luisterend oor en een warm hart. Hebben wij aandacht voor zo'n mensen, of zeggen wij dat ze hun eigen boontjes maar moeten doppen?

Proberen we dus gist te zijn die niet alleen smaak geeft aan ons eigen leven, maar ook aan dat van anderen? En aanvaarden wijzelf hulp als we in nood zijn, of zijn we daar te trots voor? De verhalen van Jezus maken altijd duidelijk dat we mensen onderweg zijn. We mogen dus niet stilstaan, want dat mogen we alleen als we volmaakt zijn, en dat zijn we niet. We mogen ook niet denken wat wij altijd zuivere tarwe en de anderen vreselijk onkruid zijn. We hebben immers ook onze minder goede kanten. Zijn we altijd eerlijk in alles? Jezus zegt ons: 'Laat wie oren heeft goed luisteren.' En daarmee bedoelt Hij: 'Luister naar mijn woorden en volg Mij in mijn daden van liefde en vrede.' Laten we dat proberen te doen, zodat het zaad van ons leven uitgroeit tot zuivere tarwe en een stevige boom waarop onze medemensen liefde en vrede kunnen vinden. Amen.